

Znak: WA-0250/57/10

Katowice, dnia 8 lipca 2010 r.

Szanowny Pan
Edward Maniura
Burmistrz Miasta
Lubliniec

W odpowiedzi na wniosek z dnia 7 maja 2010 r. znak: ZP.2212-5/00004/10 zwracam uwagę, że dochodzenie należności jednostek sektora finansów publicznych jest jednym z podstawowych obowiązków ich właściwych organów. Obowiązek ten jest na tyle istotny, że jego niewypełnienie może skutkować odpowiedzialnością z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, co wynika z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.). Możliwość odstąpienia przez jednostkę samorządu terytorialnego od realizacji ww. obowiązku winna wynikać z konkretnych przepisów prawa. Artykuł 59 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.) wskazuje na możliwość dokonywania umarzania, odraczania spłaty lub rozłożenia na raty należności pieniężnych o charakterze cywilnoprawnych w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem dłużnika lub okoliczności wymienionych w art. 56 ust. 1 ww. ustawy. Zastosowanie ww. ulg powinno być jednak poprzedzone uchwałą organu stanowiącego, określającą szczegółowe zasady, sposób i tryb ich udzielania oraz wskazującą organ lub osobę do tego uprawnioną.

Jednostka samorządu terytorialnego poza ww. przypadkiem nie może zaniechać dochodzenia swoich należności w drodze bezpośredniego porozumienia się z innym podmiotem zobowiązanym wobec niej. Przytoczona we wniosku instytucja miarkowania kar umownych dotyczy natomiast możliwości zmniejszenia, na żądanie dłużnika wysokości rażąco wygórowanej kary umownej. Swoje żądanie jednak dłużnik powinien wnieść i popierać przed sądem. Gdyby jednak doszło ewentualnie do obniżenia wysokości kary umownej w drodze orzeczenia sądu, nie wydaje się możliwe aby pozostałą kwotę wzajemnie „rozliczyć” z dłużnikiem udzielając mu dodatkowego zamówienia.